

IRENA OBERMANNOVÁ

DENÍK ŠÍLENÉ MANŽELKY

motto

motto

IRENA
OBERMANNOVÁ

DENÍK
ŠÍLENÉ
MANŽELKY

Praha 2012

© Irena Obermannová, 1998, 2012
Cover photography © Jan Saudek, 2012

ISBN 978-80-7246-637-5

Dubová palice

*Místy
rostou mi listy
místy
dlaždice.
Místy jsem
dubová palice.*

Nepsala si deník. Zase by se ztratil. Dávno věděla, že je lepší dívat se z okna.

Lidé chodili. Botič tekl. Ona nikam netekla. A vůbec se nejmenovala Xénie. Takové hrozné jméno. Dalo se jí říkat jakkoli.

Třeba manželka. Nebo trubka.

„Vykakaná!“ volala její menší holčička a líbezně vyšpulila zadek. Ta jí říkala maminko, a ať zpívala či vyměšovala, činila to s vílím kouzlem, které jí hvězdy nazdařbůh hodily do klína.

Xénie považovala tenhle způsob ranního probuzení za příjemnější než vyzvánění budíku. Justýna se nekácela stokrát za den z poličky a neodpadávaly jí ani ručičky, ani sklíčko.

Už od večera myslela na ztracený deník. Nemohla si pomoci. Chtěla vědět, jaká byla, mohla být a nebude. Hledala ho všude – v tajné krabičce, v knihovně, v zažloutlých poznámkách z přednášek ze školy.

Přestože se v jejím životě nic převratného nedělo, už delší dobu se jí zdál pořád dokola stejný sen. Překročila v něm jedním krokem jezero. Dostala se do lesa, který nikdy předtím ne-

viděla. Těšila se, jak jí poběží, jak se bude prodírat větvemi stromů, jak se bude klestit do neznáma. Věděla, že v tom lese je sama, že ho nemá s nikým dohromady, nikoho v něm nezná. Ale ten les nebyl hluboký, snadno šlo dohlédnout ke světlu na jeho kraji.

Jenže se nemohla pohnout. Když udělala krok, šlehla jí přes tvář větev. Drala se usilovně na konec, ale bolelo to pořád víc. Dostane se tam? Co je na konci?

Byla si jistá, že ten sen už se jí zdál. Zaboha si nemohla vzpomenout, jak pokračoval. Měla dojem, že tehdy měl šťastný konec, který nedopadl dobře. Možná o tom psala v deníku.

Jenže se ztratil. Možná ho vyhodila. Možná se rozpomene.

Druhá dcera Kristýna tiskla svá rašící prsíčka k plyšovému králíkovi a hluboce spala. Neměla ani potuchy, na počátku čeho se ocitá. Hodlala směřovat ke štěstí nekoordinovanými pohyby a zarputile zamračeným výrazem blondaté hlavičky. Pro všechny případy metala zpod svých dlouhých řas na všechno vzteklé blesky.

Xénie ji líbla za ucho z obavy, aby dítě neprobudila moc rychle. Nebezpečí, že Kristýně odpadnou ručičky, sklíčka a všechna kolečka, viselo ve vzduchu každý den.

Holčička zamžourala krátkozrakýma pomněnkama.

„Eště ne, mami,“ zaprosila.

„Ale jo, už jo, máš nejvyšší čas.“

Nahmátla brejle a nekompromisně je posadila dceři na nos.

Kristýna se sesunula z palandy, zvrtila si kotníky, rozšlápala dům z lega, zřítíla se na zem a spustila kvílení. Jako každé ráno.

„To nic, kočičko,“ předstírala Xénie navyklý soucit a Justýna automaticky dodala: „Než se vdáš, tak to přejde,“ otočila se ve své posteli ke stěně a znovu usnula.

Ségra na ni vyplázla jazyk a prokopávala se do středu bytu.

Její a Xéniin ranní tanec se odehrával v bezvědomí – dva papoušci bez barev a křídel.

„Měj se hezky, papulko,“ vystrkovala dceru hebce ze dveří.

„Měj se hezky, mamulko,“ klopýtla dívka k výtahu a vyvrtla si druhý kotník.

„Než se vdám, tak to přejde,“ dodala smutně a sebrala ze země rozbité brejle.

Mha přede mnou, mha za mnou, zaklapla Xénie potichoučku dveře.

Na chvilku si ještě lehla. Zavřela oči a poslouchala jeho dech. Takový velký div, říkala si. Žádný les, žádné zlé sny a prodírání. Tohle je pravé. Oni čtyři v jednom létajícím zázraku jako v balonu. Balast se musí pravidelně vyhazovat z koše jako přebytečná zátěž. Jinak by se nevznášeli. Všechno kolem je malinké. Prťavé a pod nimi. Mraveniště, nad kterým se nesou oblohou. Jejich báječný čtyřlístek.

Zavrtala se mu nosem do kůže. Objal ji. Království za tuhle chvíli, pomyslela si a upadla do blažené dřímoty. I milování proběhlo v polospánku, pomalá líná rozkoš, spleené vlasy a sny. A nakonec se přimlaskla i Justýna. Malá zmijka přisátá k oběma, chlemtající zbytky mužské i ženské rozkoše celým svým dětským tělíčkem. Blaženě vzdychla a každé její pohazení bylo z mateřidoušky.

„Co bude s kakajíčkem? Jde se dneska do školky?“ poskakovala po jejich tělech.

Vymrštil se. Xénie si místo dalšího vytouženého pohazení přetáhla přes hlavu deku. Na vysokovzletný balon brzy dosáhla vůně kafe. Miláček zapnul na plný pecky bigbít a ona statečně vystrčila jednu nohu z postele.

Justýna, posilněná kakajíčkem, se už plně vžila do role varietní umělkyně. Navlečena v lesklých šatech a ozdobena zlatými korály, prováděla rytmické kreace, zpívala na těch pravých místech a ve správný čas roztočila sukénku do zběsilého kola. Z plna hrdla přitom vdechovala dým z Miláčkových cigaret.

Xénii se zvedl žaludek a decibely jí udělaly z hlavy cedník. Mile se usmála: „Trošku to ztlumím, jo?“

Miláček pokrčil rameny a Justýna se zamračila.

Zazvonil telefon.

„Prosím,“ zachraptěla do něj. Mlčení na druhém konci působilo jako úleva.

Miláčka to z míry nevyvedlo.

„Chtěl bych s tebou někam jet. Bez dětí. Jen tak po Evropě... Florencie, Benátky, Paříž... Občas se vykoupat v jednom moři, pak v druhém.“

„A co já?“ zeptala se Justýna.

„A co holky?“ zeptala se Xénie. Už viděla v živých barvách, jak po nich bulí do jednoho moře, pak do druhého...

„Pošleme je s babičkou k třetímu moři.“

Věděla, že moři je najednou dostatek. Miláčků ne. Chtěla s ním jet. Líbat se v autě, nejíst a čmuchar jeho cigarety. Pořádně si ho prohlédla. Stal se z něho pohledný muž. Když si ho brala těsně před porodem, všichni ji varovali, že ženich se narození dítěte nedožije.

Věděla, že se šeredně pletou. Jestli láska nezvítězí nad jeho nemocí, tak láska není. A jestli není láska...

Xénie dětsky věřila na spousty hloupostí: na boží mlýny, které melou, na anděly a černé kočky přes cestu, na padající hvězdy i na pramínek vlasů, uskřípnutý v kmeni stromu. Věřila v Miláčka, i když občas lhal. Pamatovala ho plachého a zlomeného. Obdivovala ho za tu nebetyčnou změnu, jíž dosáhl. Spousta Xénií by se možná takových proměn bála, ale tahle Xénie měla strach z docista jiných věcí.

„A víš, o čem také přemýšlím?“ zahučel Miláček do křepčivé muziky. „Myslím, že bych měl založit pojistku na život.“

Chtěl tím říct, že umře dřív. Ale Xénie začínala tušit, že světaběh se nekoná po značené trase. Vždycky je všechno jinak. Přesto ucítila v oku nebezpečnou slzu. Stihla ji včas zamáčknot.

„Mám tři nejúžasnější princezny na světě,“ pokračoval. „Chci vás pořád dělat šťastnými,“ řekl a Xénie měla na krajíčku. Naštěstí už musel běžet.

Vylil na sebe lahev super vůně a poletoval zmatečně před-síní. Varietní umělkyně si ho dovedně omotala drobounkýma ručkama.

„Pusu,“ pronesla jako pravá Amálka.

Neodolal tomu zdržení.

„A ještě mámč,“ dupla si éterička.

Miláček vzdychl a doklusal v botách do kuchyně. Něžně Xénii pohladil a zabouchl.

Do školky už Justýna vstoupila jako Miss Universe. S hlavu plnou růžiček přivedla chlapečky k okamžitému šílenství.

„Čau, kočko,“ pravil jeden a plácl ji po zadku.

„Dám ti tři perly, když si mě vezmeš,“ žadonil druhý.

„Dám ti pusu, když hned zapluješ do třídy,“ ukončila jejich nenevinné hry Xénie.

Justýna našpulila hubinku.

„Ahoj, Týno.“

„Ahoj, Mímo.“

Oddechla si. Prázdný ranní byt měla nejradši. Vypnula hudbu a pečlivě obcházela všechny pohozené věci. Rozprskla se na postel a zavřela oči, aby si srovnala v hlavě, čím začne.

Už nepsala deníky. Xénie chtěla psát knížky. Šla si za tím s neurputnou urputností už asi třicet let. V praxi to znamenalo, že každému nejdříve připravila kakajíčko a nasadila brejle. Ale jenom „nejdříve“. Xénie trvala na svém „potom“. Nebylo jí to moc platné. Deníky se ztrácely. Byly zbytečně opravdové. Chtěla psát pohádky. Kromě všech ostatních blbostí věřila i v dobré konce.

Zazvonil telefon. To bude Majka, napadlo ji. Ale ticho na

druhém konci teď nebylo úlevné. Xénie znejistěla. Už nešlo v klidu zavřít oči.

Psát pohádky taky nešlo. Pro koho? Děti nepředstavují kupní sílu. Xénie nebylo kupní jméno a fakt, že její pohádky byly umíněnými staromódními bláboly, celou situaci jen komplikoval.

Xénie si sice za účelem obrázení nakladatelství pořídila klobouk v dávnověkém stylu, ale ani takhle hrdě přitroublá image jí nebyla nic platná. Xénie nebyla pochopena. Ale skoro horší bylo, že tím nijak zvlášť netrpěla. Měla svůj čtyřlístek a vznášení v balonu. Mohla se na všechno vykašlat, v klídku doma zametat a čekat na Miláčka a jeho devatero moří.

Uliána krásná panna nežila za devatero horama ani řekama, ani za devaterem moří. Muselo se za ní přes pole plná lebek, kostí a zubů.

„Za mnou se nedostaneš, jsem krásná a silná. Dokážu mečem sekat, jako když blesky šlehají. Jmenuju se Uliána a je to jisté.“

Nejistá Xénie měla na pohádkách ráda právě samozřejmost, s níž se v nich odehrávají nesamozřejmé věci. Nevysvětluje se tam nevysvětlitelné. Prostě bylo nebylo.

„Král za ženu mě chtěl, přemoci mě neuměl. A tak jsem mu košem dala, na kosti ho rozsekala.“

Uliána se roztahovala v její mysli mnohem razantněji, než jí chtěla původně dovolit. Xénie hodlala pohádku o Uliáně zdramatizovat pro rozhlas. Totéž už ostatně udělala s několika předchozími. Taková práce se jí líbila. Byla tichá, poctivá, špatně placená a daleko od shonu světa. Xénii docházely síly. Už nestíhala být v epicentru dění. Uliána měla sílu lva, jezdila ve slunečním kočáře a bydlela v zámku z mramoru. Xénie věděla, že Uliána je nepřemožitelná. Jenže ona meč ani neuzvedla.

Potřetí zadrnčel telefon. Uliána neodvratně zmizela. Xénie si ani nestačila zapamatovat rysy její tváře.

„Vykakaná!“ zařvala Xénie do němého aparátu.

Neznělo to ani líbezně, ani bojovně. Byl to výkřik na začátku černého lesa.

Oči tvé opičí

*Až se mnou zacvičí
oči tvé opičí
vylezu po tyči
kam až se dá
tvá láska je jepičí
jsem navěky tvá.*

Děti si vzala na noc babička. Ta nabídka se vyskytla tak znenadání, že Xénie nevěděla, co s načatým večerem. Ale ku podivu věděla přesně, co se sebou, což se jí stávalo málokdy. Věděla, že obličej si má namalovat něžně dekadentní, účes zvolit křiklavě nápadný. Jenomže kráslením svého zevnějšku se vyčerpala natolik, že jí došla fantazie stran náplně večera. Nenápaditě tedy zamířila do Miláčkových vod.

V klubu se nedalo dýchat. Hlava na hlavě působila dojmem draka z hodně moderní pohádky. Všichni se dobře bavili, dobře se tu pilo, kouřilo, poslouchalo i neposlouchalo. Už léta tu bylo útulno, scházeli se tu ti, kteří vždycky pili stejné moky a vždycky říkali stejné věci, a dalo se doufat, že to tak zůstane i nadále. Jediný, kdo se tady měnil, byl Miláček. V průběhu let se stal z folkaře rockerem, z rockera osobitým interpretem folklórních písní a současně slavným diskžokejem. Teď se snažil rychle se někde natrvalo uhnízdít a Xénie trpěla utkvělou představou, že by mu měla ukazovat, aby nenarazil. Ona byla to jediné, co Miláček neměnil. Šli spolu ruku v ruce od dětských let.

„Ahoj, kde se tu bereš?“ políbil ji první známý. Pevně ji objal a neoblomně tlačil k baru.

„Dáme si panáka,“ prohlásil natolik nesmiřitelně, že se Xénie začala poplašeně rozhlížet.

„Co je ti, Xénie? Proč se tak ošíváš? Ty mě snad nerada vidíš!“

„Nejmenuju se Xénie,“ zahučela a podlomila se jí kolena.

Svou dívku objímal Miláček úplně jinak než ji. Stáli spolu vmáčknuti v nejzazším rohu sálu a zářili štěstím. Jeho milá neměla dekadentní obličej ani křiklavý účes. Byla tak samozřejmá jako nevysvětlitelné děje v pohádkách. Byla nebyla. Setsakramentsky byla.

Xénii hnala neznámá síla rovnou k nim. Byli do sebe natolik zahleděni, že ji vůbec nezpозorovali.

„Ahoj,“ vsunula se mezi ně jako klín.

Byla totiž ten typ, co se hroutil „až potom“. V daném průšvihy měla zvláštní dar stát se filmovou kamerou. Zaznamenávala, ukládala, nechápala.

„Těší mě, jsem Manželka,“ podávala dívce ruku.

Miláček zezelenal. Ale nepřipomínal vodníka Česlka. Nebyli přece v pohádce.

Děvče nebylo z rodu těch, co se nechají vyvést z míry. Zakládala si na svém upřeném pohledu. Uměla jím loupnout po Miláčkově. Možná by jím mohla lámat skály, jenomže skály nebyly její obor. Jejím oborem bylo lámání Miláčkovy srdce. Nebo Miláčka celého. Nebo celé Xénie.

„Taky mě těší. Mé jméno je Uliána.“

Kamera se trochu zhoupla, jako ve filmech z období nové vlny.

Xénie si pannu důkladně prohlížela. Takhle tedy vypadá. Vy-
bavily se jí pole lebek a meč, kterým ona sama ani nepohnula.

U panny Uliány zapomněl Janek na všechno. Zapomněl, kam a proč jel, zapomněl na sestry, na otce i matku. Tak sladce mu bylo v náručí chrabré panny.

„Neměli bychom si my tři popovídat?“ špitla Xénie. Ten meč vážil tunu.

Uliána se usmála: „Mně je to hrozně trapné,“ sekla a nahnula se k Miláčkovvi, který omdlával.

„Nech nás o samotě,“ zprostila ho pout. Bila se místo něho. Možná proto, že se bila za sebe.

Miláček vysublimoval.

Uliána mluvila a mluvila. Mluvila neochvějně a o něčem jiném. Jako by hovořila o počasí. A tak se Xénie moc nesoustředila. Vypnula kameru. Plula pod vodou. Semkla oči. Pomalu dostávala vztek. Ten svůj nejnebezpečnější. Ten, co na něj vždycky dojela.

Zvedla se uprostřed zurčení Uliániných slov. Šla rovnou k Miláčkovvi. Šla si ho prohlídnout. Jako kamera.

Unavené rysy se sklonem k tvrdosti. Touha po lásce větší, než láska může a má být. Plaché oči, neřestný úsměv. Cigaret se chytá místo břehů. A stejně se topí, a dobře to ví. Táhne s sebou ostatní. Bojí se pod vodou sám.

„Miláčku,“ lapla po dechu.

„Co je...“ hlesl.

„Tohle přece nemůže být pravda. Tohle nemůžeš být ty. Tohle nemůžem být my...“

„To nejsme my.“

„My nejsme?“

Přišla k nim. Stoupla si vedle něho a potřásala hřívou. Obmotala ho očima jako stahovací obinadlo. Přitahovala si ho jako jojo. Přitahovala ho.

Xénie se stala pytle cementu. Jen ten se totiž mohl zeptat:

„Kterou z nás miluješ?“

Jen pytel cementu mohl vydržet Miláčkovvu odpověď:

„Miluju Uliánu. Miluju ji. Prostě je to tak.“

Jen pytel cementu se mohl nerozsypat. Držel přece pohromadě reznou smradlavou pytlou. Odnesla se domů.

A jak bylo jejím zvykem, sesypala se až potom. Ale na šňůře od telefonu se neoběsila. Její telefon byl bezšňůrový. Kupoval ho Miláček. Bezohledně jím vzbudila Majku.

„Hm...“, vyslechla ji Majka. „I takhle vypadá cesta ke svobodě.“

„Jenomže já nechci,“ řekla Xénie.

Ležela ve vaně a mazlila se s žiletkami.

„Nechtěj,“ řekla Majka. „Nic nedělej. Čas je proud, tak se nech nýst.“

„Nechci,“ zdůraznila Xénie.

„Nechtěj,“ řekla Majka. „Hlavně pusť tu žiletku.“

Pustila.

„Poslouchej, máš dvě děti.“

Majka měla tři. A šťastné manželství.

„Posloucháš, Bublino?“

Takhle jí říkala Majka.

„Víš, že já mám šťastné manželství. Někdy si říkám – bohužel. Brání mi ve spoustě věcí. Kolikrát mě napadá, že zakrňuju, k ničemu nespěju. Kolikrát bych chtěla odjet. Nebo dát jinam kastrol. Chtěla bych je poslat do háje. Chtěla bych...“

„Jenomže já nechci.“

„Běž spát,“ zívla Majka.

Ale ona nešla spát. Bezohledně zatelefonovala Kateřině. Kateřina měla čtyři děti a střídavě oblačné manželství.

Navzdory pokročilé hodině pravila čile: „Je to debil. Přěšmikni ho, vodřízni...“

„Přefikni,“ dodala Xénie.

„To zrovna ne.“

„No právě. To je ten průser.“

„Hele, Bobule, ty to zvládneš.“

Takhle jí říkala Kateřina.

Kateřina zvládala všechno. Byla krásná, inteligentní a čas od času utíkala do mongolských stepí, kde slunce zapadá jinak.

„Jsi krásná, jsi silná, jsi neuvěřitelná. Ty to zvládneš,“ oznámila jí Kateřina bojovně.

Xénie se rozbřečela. Podívala se na sebe do zrcadla.

„Jsem jenom neuvěřitelná,“ vzlykla.

„No právě. Dokážeš to. Huso.“

Husa bezohledně vzbudila třetí kamarádku.

Bála se dělat cokoli jiného než telefonovat a telefonovat. Bála se i třetí kamarádky. Razantní Pavla si šla vždycky za svým. Vždycky si uměla všechno dobře zařídit.

„Chudáčku Blbečku,“ řekla Pavla nečekaně něžně. To oslovení používala od gymnaziálních let, která spolu strávily.

„Jak to, že mě nemá rád?“ štkala Xénie.

„Nevím,“ řekla Pavla.

„Myslíš, že mě má rád?“

„Myslím, že tě hluboce a osudově miluje. Jenomže to neví,“ řekla Pavla.

„Co se to děje?“

„Netuším,“ odušila Pavla a na rozloučenou dodala: „Chudáček.“

Xénie se po čtyřech plížila do dětského pokoje. Používala tento způsob chůze tehdy, když chtěla být někým jiným. Opilem. Dítětem. Idiotem. Teď potřebovala slyšet, jak Týny jsou. Jak voní. Dýchat jejich sladké sny.

Bylo rozsvíceno. Babička i Kristýna hluboce spaly. Justýna seděla pod stolem a soustředěně malovala fixem po koberci. Xénie se rozbřečela.

„Copak to děláš, děvečko?“ zakvílela.

„Nevidíš? Kreslím.“

„A copak kreslíš, holčičko?“ zeptala se naplněna náhlou nadějí.

Justýna se zasnila.

„Hrob, maminko. Vypadá takhle?“

Zrzaví mravenci

*Vyhřeznu tě
oči vydloubu
uštknou tě
naložím do louhu
žerou tě
zrzaví mravenci
mý kotě
už tě nechci.*

*Rozleju tě
zpřelámu tě
miluju tě.*

Zavolala jí Pavla.
„Co děláš, Blbečku?“ ptala se.
„Nic. Měla bych psát.“
„Neměla bys psát. Měla by sis najít nějakou práci.“
„Myslíš zedničinu?“
„Jo. Něco na ten způsob.“
„Nic neumím.“
„Umíš psát.“
„To už vůbec ne.“

Pavla se zhluboka nadechla. Xénie nasála ten vzduch ze sluchátka jako polibek. Pavla už zase byla tou rozhodnou černo-vlasou dívkou. Nelitovala ji. Energicky ji kamsi štelovala.

„Hele, Blbečku, nemusíš psát jako Proust. Věděla bych o něčem užitečnějším.“

„Je to rakev?“ Xénie si vzpomněla na dceřino noční malování.

„Tak za prvý – zakazuju ti poznámky tohoto druhu.“

„Bude ještě za druhý?“

„Za druhý – podle důvěrných informací hledají v časopise MARY redaktorku.“

„Chceš mi naznačit, že mi dohazuješ kšeft s tou lesklou slepičárnou? Mohla bych psát třeba esej na téma Padesát způsobů, jak spáchat sebevraždu, když nám klesnou prsa. Nebo tak něco.“

„Mluvíš, jako kdyby ti bylo padesát.“

„Ty zas jako kdyby ti bylo patnáct.“

„Nech toho, Blbečku. Potřebuješ mezi lidí. V MARY chtějí někoho na rozhovory. Sedla by sis s někým zajímavým na panáka, hezky si s ním popovídala a dostala za to hezky zaplacenno.“

Xénie měla jednu zvláštní vlastnost: kazit si hezké věci.

Přesto byla svolná hned druhý den předstírat, že má mírně francouzský šmrnc, a možná i přízvuk, a vyrazit do redakce MARY. Pavla jí všechno zprostředkovala, ale za ručičku ji tam nevedla. Pavla vzala za ručičku svého malého synka a odjela s ním do hor.

„Když to nevyjde, přijdeš aspoň na jiné myšlenky,“ dodala na rozloučenou. A měla pravdu.

Xénie a její francouzský šmrnc dostaly hned u vchodu pěkně na frak.

V redakci MARY byli všichni uvolnění, odpočatí a mírně – takzvaně zdravě – opálení. Chodili tu usměvaví mladí lidé, které určitě nikdo neopustil a nikdy neopustí, protože by to bez nich nevydržel ani vteřinu. A chodili tu psi, uvolnění, odpočatí a zdravě opálení, s rockerskými šátky na krku, protože byli na slovo vzatými odborníky na životní styl. Všude se válely hory uměleckých fotografií, štosy francouzských, anglických, ital-

ských i německých luxusních časopisů a mezi nimi čile hopsali redaktoři i redaktorky MARY se svými články ze světového módního dění.

Xénie se světově zarazila. Líbilo se jí tu. Přišla na jiné myšlenky. Hladila psy, ze kterých za normálních okolností měla panickou hrůzu. Pila bylinkový čaj, který normálně nepila. Se zájmem si prohlížela magazín, který ji nezajímal.

Paní šéfredaktorka měla přijít každou chvíli. Přišla za hodinku, byla slečna a dost si na tom zakládala. Přestože se při představování upřeně dívala do počítače, stihla sjet Xénii od hlavy až k patě.

„Já jsem Hanka a všem tykám,“ podávala Xénii ruku. „Jak víš, potřebuju někoho na rozhovory se zajímavýma lidma.“

Slečna šéfredaktorka měla na stole dobře vymyšlený chaos. Starodávné klepátko a pípací diář. Jahody a pramenitá voda Evian. Zmuchlané poznámky. Fotky. A zmuchlané poznámky.

Xénie před ni položila papír hustě popsaný jmény lidí, o nichž se domnívala, že jsou zajímaví. Ukázalo se, že zcela mylně.

„Čtenářky MARY chtějí někoho chytrýho, hezkýho a senzačního. Tohle by je nebralo.“

Xénii vytanulo na myslí jméno jednoho básníka, jehož výborné verše nikdo nečetl až do té doby, dokud se jejich autor nenatřel na zeleno a nevlál po Václaváku místo trávy. Později se ukázalo, že měl silnou depresi. Bezděčně to jméno vyslovila.

„Petka!“ slečna šéfredaktorka si jméno familiárně přetvořila ke svému úsměvu. „Tak toho chci. Je těžko k nalezení, nemá telefon ani adresu. Ale má dobrý vkus, a tak ti radím, abys ho našla. Vyfotíme ho na koni!“

Slečně šéfredaktorce zazvonil diář. Už dávno měla být na opačném konci světa, nemohla ztrácet čas s nějakými Xéniemi. Obula boty na třímetrovém odpadku (jak říkala Justýna) a chvátala jako vystrížená z MARY, to jest ladně, usměvavě, nesmlouvavě a bez potu. Xénie ji sledovala zoufalým pohledem.

Tohle nikdy nedokáže. Vždycky bude problémově přiblblá, takzvaně svá. A bude s tím mít děsně problémů. Dokonale tvarovaný zadeček slečny Hanky se vlnil ze strany na stranu s přesností hodinového kyvadla. Možná by uměla i bimbat. Ale jen v pravý čas, napadlo ji.

Byl pravý čas, aby se urychleně vydala po stopách básníka se sex-appealem. Odebrala se domů a obtelefonovávala lidi s tlustými diáři.

„Protivít? Ten prokletý básník, co se bije pro zeleň? Tak na toho žádné spojení neexistuje,“ zněly všechny odpovědi.

Zase si napustila vanu plnou pěny. Doufala, že se v ní rozpustí. Voda téměř vřela, Xéniina kůže rudla a z její hlavy se stávalo něco na způsob rumové pralinky. Miláčku, bulela a slzy dodávaly lázni skoro mořskou sůl.

Ať umřu, přála si vroucně. Ať se uvařím jako rak, ať už nikdy nic nemusím.

Jenomže tohle všechno se odehrávalo v době, kdy se muselo. Vylezla tedy opařená ven, usedla do křesla, a přestože zatoužila věnovat se své stále oblíbenější zahálce, zvedla telefon. Tentokrát vytáčela číslo najisto.

„Prosím,“ zabzučel na konci drátu smutný mužský hlas.

„Ahoj, tady Xénie.“

„Ahoj. Pavla odjela.“

Pavlin manžel působil vždycky dojmem, že je ve snách a nikdy z nich nesestoupí. Byl anticky krásný a hrál v jednom kvartetu na chřestící nástroje, jejichž jména nikdo kromě něho neznal. Lovil je ze dna mořského i ze stratosféry vesmírných. Nacházel je také na smetištích. Když Luboš hrál, většina dívek v publiku vzdychala. Působil tak jemně, a přitom mužně. Ejhle, pravý chlap.

„Vím, že Pavla odjela. Ale ona určitě zná někoho, kdo zná Protivíta. Potřebuju ho najít.“

Xénie věděla, že Ejhle pravý chlap dokáže vrhat pěkně zra-